

**SLONČICA IN
NJENE
SAVANSKE
PUSTOLOVŠČINE**

VESNA LEMAČ

Kataložni zapis o publikaciji (CIP) pripravili v
Narodni in univerzitetni knjižnici v Ljubljani

COBISS.SI-ID 145976835

ISBN 978-961-07-1530-6 (PDF)

**SLONČICA IN NJENE
SAVANSKE
PUSTOLOVŠČINE**

VESNA LEMAIĆ

**POSVEČENO VSEM BITJEM
Z NEVIDNIM REPOM**

KAZALO

5

KOŽUH

19

**MALA KRAVJA
ČAPLJA**

33

OKLI

KOŽUH

Čez planjavo savane, poraščeno s travami, bodičastim grmičevjem in akacijami, se je za slonjim tropom kobacala Slončica.

Slončica je imela dolg rilec. Tako dolg je bil, da se je zdel repek prekratek. Tudi njeni uhlji ji niso bili všeč. Bili so preveliki in preveč ploščati. Njena največja želja je bil gost in sijoč kožušček. Prav takšen, kot so ga nosile kosmate živali. Vse po vrsti so bile bolj elegantne in bolj gibčne kot njen slonji trop.

A sloni se niso menili za svoj videz, mirno in zadovoljno so potovali čez savano.

Tako se je nekega dne Slončica odločila, da si bo izdelala kožuh. Gledala je za svojo slonjo družino, kako se je počasi oddaljevala proti zahodu. Vroč zrak je obrise njihovih teles popačil. V daljavi so lebdela kot zabrisane prikazni.

»Zdaj lahko počnem, kar se mi zahoče!« si je rekla Slončica.

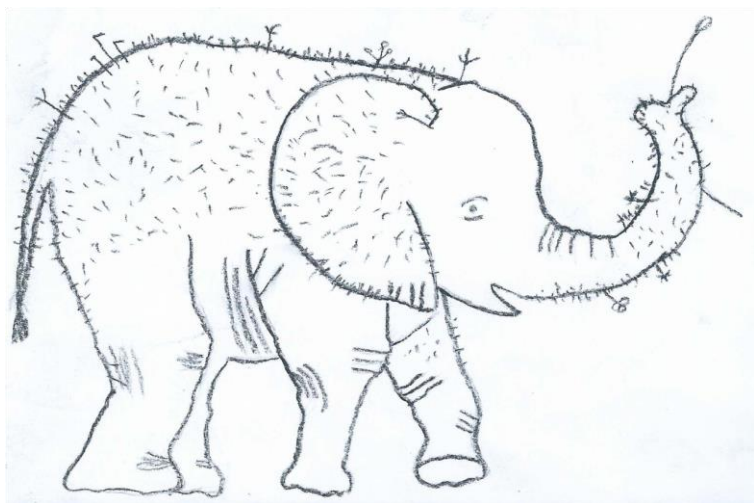
Daleč stran je zapazila čredo gazel, za katero se je podila levinja. Njen kožuh se je v soncu svetil kot pozlačen.

»Kožuh! Kako naj si izdelam kožuh?« Slončica se je z rilcem popraskala po glavi. »Kaj pa, kaj pa če ...?«

Nestrpno je odcopotala k napajališču, v katerem si je slonji trop še pred kratkim potešil žejo. Zavalila se je v blatno vodo. Ko se ji je zdelo, da je dovolj mokra, se je skobacala spet ven. S trobcem je natrgala rastlinja in si ga potresla po vsem telesu. Potem se je še trikrat povaljala z ene strani na drugo in nazaj. Zdaj je bil njen trup poln trave in vodnih bilk. Kožuh se je moral samo še posušiti na soncu. Ozirala se je nazaj in se ogledovala. Iz blatne kože so ji na vse strani štrlela stebelca in slamice.

Kako je bila Slončica ponosna na svoj kosmati videz!

Komaj je čakala, da novi kožuh pelje na sprehod, da ga vidijo tudi druge živali.

Nenadoma je zaslišala vreščanje opic. Vik in krik je prihajal iz krošnje drevesa marula, ki je raslo nedaleč stran. Niti malo ni oklevala. Razigrano je odtopotala k drevesu, da bi se pokazala veselim opicam.

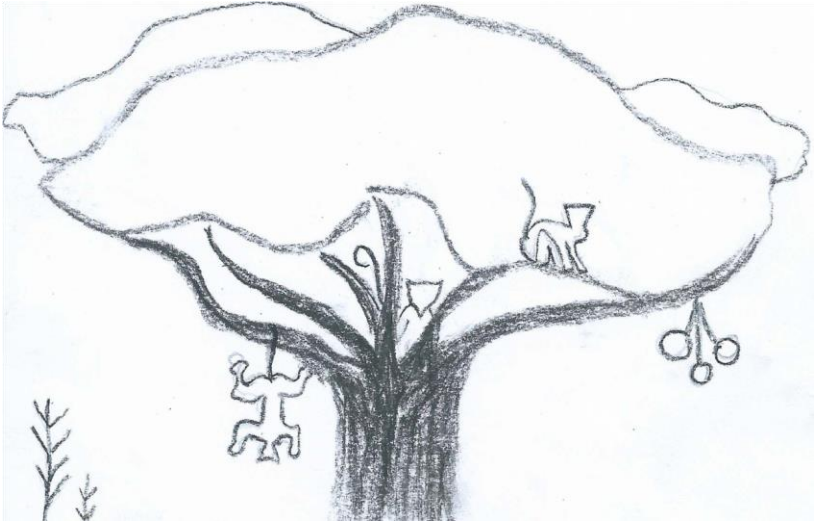
Opice so zavriskale, ko so jo zagledale.

Slončica je najprej mislila, da so navdušene nad njenim novim kožuhom.

Opice pa so neuglašeno zapele:

*»Slončica se v blatno slamo je odela,
le piš – lasulja ji bo odletela!*

*Velika, smešna uhlja Slončica ima, z
njima opleta kot z dvema listoma!«*

Slončica ni mogla verjeti lastnim ušesom, pa naj so bili njeni uhlji še tako veliki. Opice so bile vedno razposajene, a posmehljive niso bile še nikoli doslej. Kremžile so se in majale, pijane od zrelih marulinih sadežev. Opičji obrazi so bili sadno rumenkaste barve. Iz krošnje marulinega drevesa so vriskale dalje:

*»Slončica ima dolg trobec, to ve tukaj
prav vsak gobec!*

*Njen rep pa kratek je in gol, z njim ne
more obesit se navzdol!«*

Slončica je zarjula od jeze. S čelom je
butnila ob drevo, da bi nesramne
opice prevrnila z njega.

Toda deblo se ni premaknilo niti za
dlako, obstalo je na mestu,
pričvrščeno s koreninami v zemljo.

Opite opice so zdaj zarezgetale:

*»Postala Slončica kosmata je
princesa, smejita se živalski pekel in
nebesa!«*

Kako je bila Slončica besna! Postavila se je na zadnje noge, rilec ovila okoli prve veje in jo upognila. Opice so prestrašeno poskakale višje v krošnjo.

Potem pa je naredilo TRESK! – In veja se je zlomila.

TOMP! – In Slončica je tresnila na zadnjo plat.

Zdaj so se opice šele hehetale in pačile.

*»Slončica opicam ni kos, na rito
cmokne kot kokos!*

*Zemlja trese se kot od potresa,
zadnjica zardeva ji od besa!«*

Slončici je iz trobca še vedno štrlela zlomljena veja. Na veji pa so viseli marulini sadeži. Ob pogledu na sočne plodove ji je zakrulilo v želodcu in naenkrat ji je bilo prav malo mar za pijane opice. Obrala je sladke sadeže in jih s slastjo žvečila in gohtala.

Začelo se je mračiti in omamljene opice so z marulinega drevesa kar same popadale v travo.

Zdaj bi jim Slončica lahko pokazala!

Toda ko je videla, kako so se majavo plazile in nebogljenno opletale okoli, so se ji zasmilile in pustila jih je pri miru.

Naenkrat se ji je stožilo po slonji družini.

Rilec je dvignila visoko v zrak in zatrobila.

»Še dobro, da imam tako dolg trobec,« je pomislila. »Moj glas potuje daleč daleč, vse do ušes slonjega tropa.«

Zdaj je Slončica napeto prisluhnila.

»In še dobro, da imam tako velika uhlja,« je pomislila. »Ulovim lahko zvoke in šume vseh strani neba!«

In res! – Zaslišala je slonje trobljenje. Sloni so ji odgovarjali in jo klicali k sebi.

Slončica jim je veselo zatrobentala v pozdrav. Ozrla se je k opicam, ki so omagale in zasmrčale okrog drevesa.

Naenkrat je bila srečna, da pripada slonom. Sama ni nikoli obležala kot klada, tudi če je pojedla toliko marulinih sadežev kot vse opice skupaj.

»Še dobro, da imam trdo slonjo kožo, ki ji nič ne pride do živega,« si je nazadnje priznala.

»Kar imejte svoje kožuhe!« je naposled zaklicala opicam. »Raje imam debelo slonjo kožo in se do sitega najem marulinega sadja!«

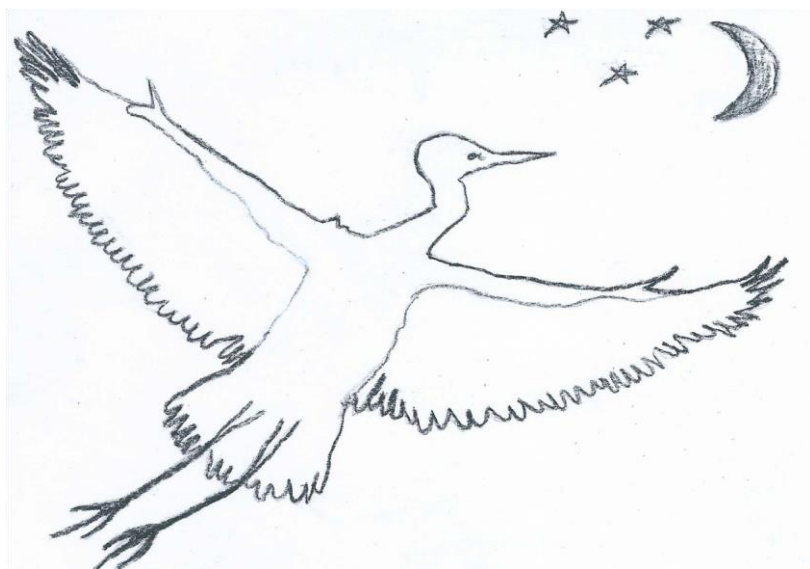

Z rilcem si je ostrgala neposrečeni
kožuh s trupa.

Potem pa je opicam z repkom, pa naj
je bil še tako kratek, pomahala v
pozdrav.

In tako je Slončica odhlačala proti
velikemu rdečemu soncu, ki je počasi
zahajalo za obzorjem.

MALA KRAVJA ČAPLJA

V savani so prebivale različne živali: živahne antilope, peketave zebre, brkljavi noji, potrpežljivi nosorogi, razburjeni levi in pustolovski leopardi. Toliko zanimivih sosedov, Slončici pa je bilo kljub temu dolgčas. Cele dneve je hodila s slonjo družino, se pasla, pila in spala. Kako enolično!

Poleg tega sta jo mama Slonica in teta Slonka opozorili, da se ne sme oddaljevati od tropa, dokler ne zraste.

»Zakaj?« je hotela vedeti Slončica. Ničkolikokrat jo je že zamikalo, da bi zavila k opicam in se malo pošalila z njimi.

Ali pa k mali žirafici, da bi ji ponagajala, ker je imela tako dolg vrat.

»Zato,« jo je podučila mama Slonica. »Da si te ne bi privoščil kak sestradan lev.«

»Ampak, ampak,« se je uprla Slončica, prav nič prestrašena. »Saj imam dolg rilec, s katerim bi mu požugala ...« Slončica je nagrbančila čelo in pomislila, kaj ima še takega, česar bi se zveri morale bati. »Imam veliko stopalo, s katerim mu lahko stopim na rep!«

»Levi so zelo pretkani plenilci,« se je oglasila teta Slonka. »Ko jim zakruli

v želodcu, postanejo pogumni. Lakota jih žene, da se spravijo tudi na slonje mladiče, če vidijo, da ni v bližini odraslih slonov.«

Slončica je vprašala: »Kdaj bom odrasla?«

»Ko ti zrastejo okli,« jo je s trobcem potrepljala po glavi mama Slonica.

Sonce je pripekalo in nič, prav nič zanimivega se ni zgodilo.

Nenadoma pa se je k slonjemu tropu spustila jata belih ptic. Bile so utrujene in lačne. Nekatere so posedle po mogočnih slonjih trupih, druge so se spustile na zemljo in se

spreletavale okoli slonjih rilcev in stopal. Slončica je radovedno opazovala novo družbo. Odrasli sloni so zamahovali s trobci in ptice podili stran.

»Tudi odrasli sloni se igrajo,« je ugotavljala Slončica. »Čeprav se držijo tako resno.«

Ozrla se je okoli sebe. Toda v njeni bližini ni bilo nobene ptice.

»Gotovo se jim ne zdim zanimiva, ker še nimam oklov,« je naglas potožila Slončica.

Potem pa je od zadaj zaslišala tanek ščebet.

Slončica je presenečeno obračala glavo v vse smeri, toda videla ni nikogar. »Kje pa si?«

»Tukaj sem. Na tvojem zadku počivam.«

Slončica je v pozdrav dvignila rilec. »Pridi bliže, da si te ogledam!«

Na vrh zavihanega trobca je priletela bela ptica.

»Kako ti je pa ime?«

»Jaz sem mala kravja čaplja!«

»Da si majhna, to lahko vidim. Zakaj se pa imenuješ kravja? So tvoje tete krave? Si v sorodu s kravami?«

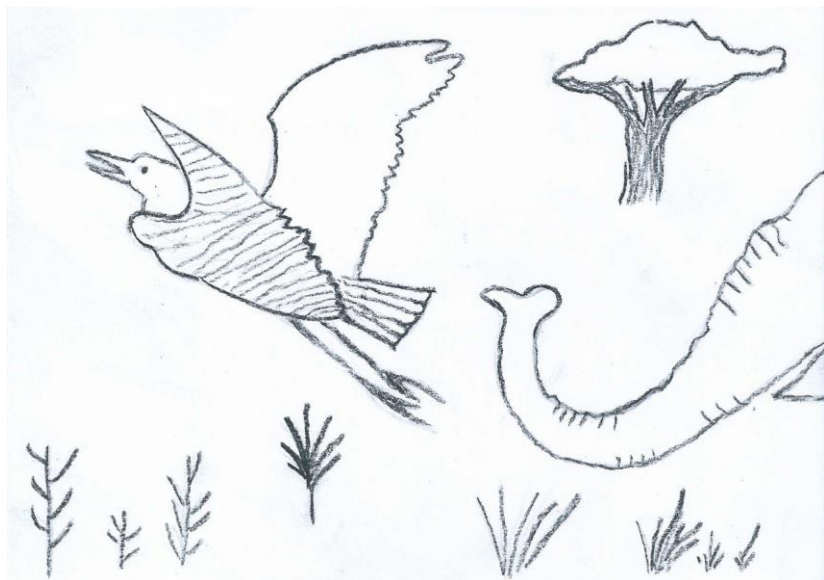
»Ne. Ne. Ne,« je požvižgala čaplja.
»Kravja sem zato, ker spremljam živino in druge rastlinojede trope.«

»Zakaj pa?« se je začudila Slončica.
»Če bi bila jaz na tvojem mestu, ne bi nikoli spremljala slonov. Raje bi letala po nebu in si ogledovala tuje kraje. Tega pa res ne razumem.«

»Sloni nam pomagajo, da nismo lačne. Ko sloni odtrgate travo, se pokažejo koreninice. In me pozobamo žuželke, ki živijo pod njimi,« je zažvrgolela kravja čaplja.

»Če zdajle izpuliš šop bilk, ti pokažem. Sploh pa sem zelo lačna!«

Ptica ji je odletela z rilca. Z njim je Slončica zagrabila nekaj rastlinja in ga brez truda izdrla iz prsti. Čaplja se je pognala k sprimkom zemlje, ki so odpadli s korenin. Toda preden je lahko s kljunom izbrskala kakšno žuželko, je Slončica zamahnila proti njej s trobcem. Ptica se je še v zadnjem hipu izmaknila.

Odprhutala je in se usedla na Slončičin zadek, kjer je rilec ni mogel doseči.

»Zakaj pa si to naredila?!« je jezno zaščebetala mala kravja čaplja.

Slončica je bila v zadregi. Še sama ni vedela, zakaj je to storila. Potem se

je spomnila. »Tudi drugi sloni počnejo tako.«

»Zakaj pa?«

Slončica je nagrbančila čelo. Dolgo dolgo je premišljala. Toda naj je še tako napenjala možgane, z ničimer ni mogla opravičiti svojega dejanja. Naposled pa ji je le prišlo na misel.

»Jaz tebi pomagam do žuželk, ki živijo pod koreninami, ko si lačna. In kaj ti narediš zame?«

Toda nihče ji ni odgovoril. Mala kravja čaplja je krožila pod oblaki.

Zdaj je Slončici postalo žal, da je ptico odgnala. Če bi se s čapljo

spoprijateljili, jima nikoli več ne bi bilo dolgčas.

»Oprosti, mala kravja čaplja! Nikoli več te ne bom spodila stran, samo pridi nazaj,« je zatrobila v zrak.

A bela ptica je bila previsoko, ni je slišala.

Slončica se je ozrla okoli. Slonja družina je bila že daleč naprej. Ona pa je ostala čisto sama.

Nenadoma pa se je mala čaplja spustila. Zakrilila je tik pred Slončičinimi očmi.

*»Lev preži in ti si sama. Lačen je,
diši mu vsaka hrana!«*

Slončica se je spomnila opozoril
mame Slonice in tete Slonke.

Mala kravja čaplja je vznemirjeno
čivkala dalje:

*»Beži, beži pred ostrimi čekani!
Lačni gobec slini se v savani!«*

Slončici je res pretila nevarnost.

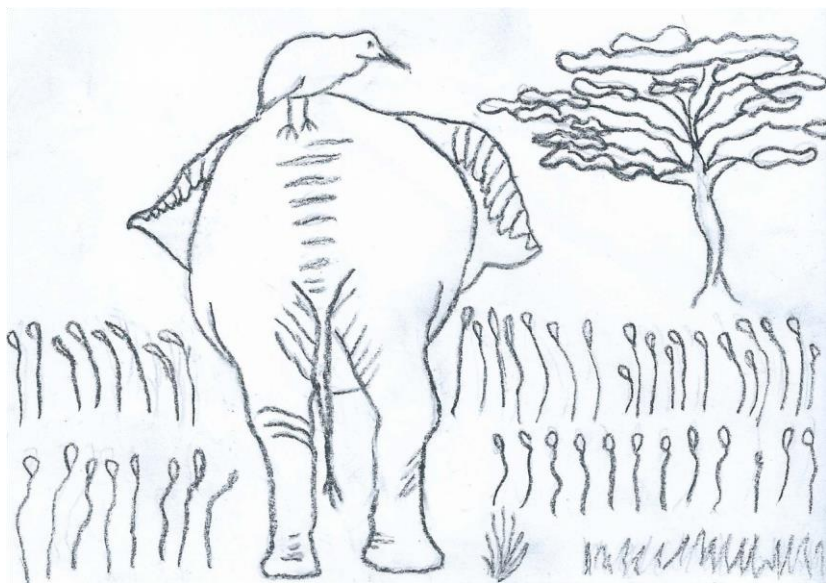
Zdaj jo je ptica kljunila v trobec, da bi se podvizala.

*»Če ne ucvreš jo prav ta hip, bo po
tebi! – In nič več te ni!«*

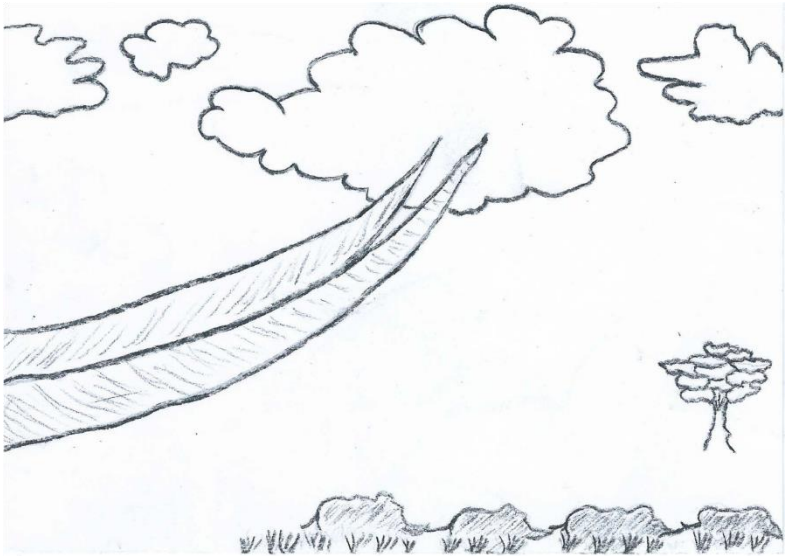
Slončica se je končno zdramila. Kar so jo nesle noge, je odtopotala proti svojemu tropu. Lev pa si je lahko le še obrisal sline pod gobcem.

Tako sta postali Slončica in mala kravja čaplja prijateljici.

Smešni prijateljici. Slončica je bila velika in počasna, kravja čaplja pa majhna in hitra. A če sta sešteli svoje spretnosti, če sta si pomagali, sta bili nepremagljivi.

OKLI

Po dolgi poti čez savano je bila slonja družina tistega popoldneva sredi najljubšega opravila. To je bilo namakanje nog v blatni mlakuži, v kateri so se tuširali s trobci.

Slončica si je hladila stopala poleg tete Slonke, ki je bila zelo pametna. Teta Slonka jo je naučila veliko uporabnih stvari. Na primer, kako se mora pomazati z blatom, da je ne opeče sonce. Kako se mora pahljati z velikimi uhlji, ko pritisne vročina. Kako naj dvigne rilec in ga uporabi kot dihalko v globoki vodi.

Slončica je pocukala teto Slonko za rep. »Teta Slonka? Zakaj se sloni ne rodimo z okli?«

»Ker sonce vzhaja na vzhodu in zahaja na zahodu.« Teta Slonka jo je z rilcem popršila in nadaljevala: »Sloni pa se rodimo brez oklov. Čisto preprosto. Zakaj si beliš glavo s tem?«

»Sestre in brati se norčujejo iz mene. Pravijo mi, da sem škrbasta,« je potožila. »Kličejo me Škrbina. Ali pa Slončica Škrba.« Slončica je iz trobca jezno prhnila curek v zrak. »Teta Slonka, samo ne povej tega nikomur.«

»Ne skrbi, Slončica. Nikomur ne bom povedala,« jo je pogladila teta po glavi.

»Kaj pa, če mi okli ne bodo zrasli nikoli?«

»Okli zrastejo vsem slonom. Rastejo nam vse življenje. Tako da sežejo tudi čez dva metra.«

Slončica je zaplapolala z uhlji. »Čez dva metra!«

»Toda zaenkrat je pomembno, da imaš dva mlečna zoba,« jo je podučila teta Slonka. »Ko ti bosta izpadla, ti bosta zrasla zoba sekalca. Iz teh sekalcev pa ti poženejo pravi okli.«

Slončica se je približala tetinemu oklu in ga z rilcem občudujoče potipala.

»Hočem imeti najdaljše in najmočnejše okle na svetu!«

»Počasi. Sloni smo potrpežljive živali,« je zaključila teta Slonka in se odgugala na kopno.

Toda Slončica je ni poslušala. »Najbolj mogočne in najbolj ogromne okle!«

Odhlačala je k starejšim sestram in bratom, ki so se igrali v blatni brozgi.

»Škrba, Škrba! Slončica Škrbina!« so skupaj zatrobili rilci slonjih mladičev, takoj ko so jo uzrli.

»Vam že pokažem!« jim je požugala Slončica. »Nisem škrbasta! Imam mlečne zobe!«

Zavihala je trobec in odprla usta.

Sestre in brati so pogledali med njene male čeljusti in razposajeno zapeli:

»Vidimo samo škrbine, namesto oklov imaš votline!«

»Tudi vi še nimate pravih oklov!« je zacopotala Slončica. »To so samo podaljšani zobje sekalci!«

Slonji mladiči so ji v odgovor zatrobentali:

»Škrba nam zavida naše okle, ker ima še mlečne zobe votle!«

Slončica je potunkala rilec v vodo in jih poškropila. »Vaši okli so tako piškavi kot sto let stare banane!«

»Ti pa še piškavih oklov nimaš!«

To je bilo res, si je sama pri sebi priznala Slončica. S povešenimi uhlji se je poklapano odvlekla stran.

S trobcem je zamišljeno šarila po zemlji v bližini napajališča.

»Če nimam oklov,« si je zamrmrala, »potem si jih pač moram priskrbeti.«

Našla je dve obledeli rogovili, toda bili sta preveč krivi, da bi ju lahko

uporabila kot okla. Brskala je dalje in naletela na dve beli gazelji kosti. Kar poskočila je od veselja! Z rilcem si ju je eno za drugo vtaknila v koticke ust. Poiskala je svojo senco in se ogledala v njej. Nova okla sta lepo krasila njeno majhno glavo.

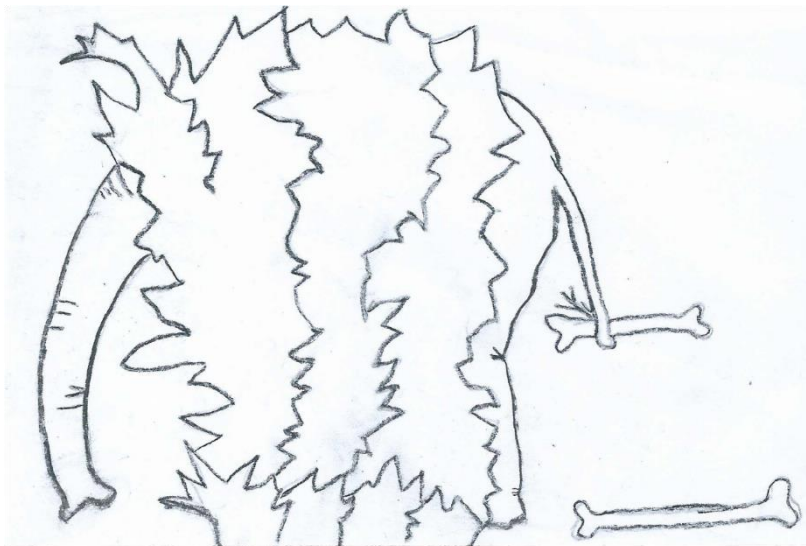
Spet je odtopotala nazaj k sestram in bratom.

Vsi so se presenečeno zazrli vanjo. Ona pa je stegovala vrat in mahala z glavo zdaj sem zdaj tja, da bi okle videli z vseh strani. Ko so jo tako opazovali z izbuljenimi očmi, si ni mogla pomagati, na široko se je zasmejala.

A joj! Že v istem trenutku sta ji gazelji kosti padli iz ust. Zdaj so se slonji mladiči šele norčevali iz nje.

»Slončica misli, da je že pust, skočila ji je proteza iz ust, smejali se bomo ji ves avgust!«

Slončico je postalo sram in skrila se je v bližnje grmovje.

Bila je osamljena. Samo muhe so ji delale družbo.

Skozi veje je preštevala svojo slonjo družino. Ko so ji oči zastale na teti Slonki, se je Slončica spomnila njenih besed. Teta Slonka je rekla, da slonom rastejo okli vse življenje. In zdaj se je Slončici ukresnila ideja!

Zabredla je nazaj v vodo in se postavila pred razigrane sestre in brate.

»Jaz imam nevidne okle!« je razglasila Slončica vsem slonjim mladičem. Pomembno je dvignila trobec, da bi jim pokazala nevidne okle.

»Nevidni okli!« so vzklikali sestre in brati. »Kdaj je pa še kateri slon slišal za nevidne okle!«

»Za moje nevidne okle vejo le bistrovidni sloni, ki vidijo daleč daleč naprej. Moji nevidni okli so namreč tako dolgi, da segajo v prihodnost!«

Slonji mladiči so se spogledali. Nihče si ni mogel predstavljati tako dolgih oklov, ki bi se dotaknili prihodnosti, kaj šele da bi segali vanjo.

Slončica je bila zadovoljna. Sestre in brati so se končno začeli zanimati zanjo.

»Kar vprašajte teto Slonko, ki je najbolj bistrovidna slonica v vsem tropu. Kar ona reče, to drži!«

Skupaj so se skobacali iz mlakuže in se napotili k teti Slonki.

»Teta Slonka! Teta Slonka! Slončica pravi, da ima nevidne okle. Je to res?«

»Kako ste trapasti!« jih je popravila Slončica. »Vprašati morate, kakšni so moji okli, ki so zdaj nevidni, rastejo pa čez vso prihodnost.«

Teta Slonka se je nasmehnila in naskrivaj pomežiknila Slončici. Potem pa je naredila čisto resen in

čisto pameten obraz. »Okli, ki segajo v prihodnost, so najdaljši okli, ki lahko zrastejo slonom. Ker segajo tako daleč, jih iz sedanjosti ni mogoče videti. Zato so nevidni.«

Od takrat naprej si slonji mladiči niso več primerjali oklov, če je bila Slončica v bližini. In tudi Škrba je niso več klicali.

Slončica pa je ponosno topotala po savani s svojimi nevidnimi okli. In če je zamižala, so okli segli prav do sonca in se v sončnih žarkih pozlatili.

Slončica in njene savanske pustolovščine

Napisala in ilustrirala: Vesna Lemaić

Ilustracije s svinčnikom in ogljem

Uredila: Jana Selak

Lektura: Anja Muhvič

Oblikovanje: Maja Bosnić

Samozaložba, Ljubljana 2023

© Vesna Lemaić. Vse pravice pridržane.

https://vesnalemaic.files.wordpress.com/2023/04/lemaic_sloncica_in_njene_savanske_pustolovscine-2.pdf

Elektronska izdaja

Kataložni zapis o publikaciji (CIP) pripravili v
Narodni in univerzitetni knjižnici v Ljubljani

COBISS.SI-ID 145976835

ISBN 978-961-07-1530-6 (PDF)